

Над леглото портрети в разни пози и обстановка — все едно и същ лице.

Туй е Зора: „До прозореца в гимназията,“ „в черквата“, „в Долни-Кремен“, дето е ходил с ученичките на екскурзия да рисува групи.

Там Кременски обжрна внимание на нея — тя виде кжщата и и се харесаха.

Най-хубавия ѝ портрет липсва — той го подари на Зора.

Гледа Агарев на своите рожби. Не му дадоха те ни слава, ни пари, ни любов.

Той сие от стената един от портретите ѝ, седна и впиочи в него.

Зора! — Неговото сжкровище, идол — годеница на младия, богат земеделец.

Селото надви. За него тя беше блен, за онзи градска стока, купена на пазаря. Агарев ѝ посвети ума, душата, таланта, живота.

Беден артист, той имаше право само да я рисува

А как я обичаше! Тя знаеше това, като прие портрета.

С гордост го посочваше на другарките, а при среща даже не благодари, не се усмихна.

Можеше ли да ѝ се сжрди? Тя не му е обещала нищо, а той обичаше и страдаше.

Мислеше, че млада, чиста, невинна мома ще обикне нежно сжрдце, крехка душа, . . . че между душата на жената и поета има нещо родно.

Земното, материалното не ги засяга.

И тя ще се ожени за Кременски, ще бжде негова утре — вечно.

„Боже! има ли справедливост на земята?“

Не смееше да излезе на улицата, сртуваше му се, щом го видят ще питат;

„Е, как си?“

Цел ден остана в кжщи. Написа ѝ писмо, изле всичко, що се е набрало в душата, сметаше ще му олекне.

Седна пред платното, нахвжрли нещо и усети, че всичко пак боли, по-остро от дауги пжт.

Пак взе портрета, гледаше го и неволно заплака.

Като дойде на себе си, деня се провираще през прозореца, чу се градския шум — коли, камбани.

„Да днес е неделя, ще се венчее тя“ „Нима е възможно?“ Ами ако отиде при нея, падне на колене и каже „Вярно ли ти вжршиш убийство“.

„Ако ида, в черква, убия него, нея, себе си . . . ?“

Боже, защо я сжздаде?“

В стаята влезе хазайката.